

Kad sam, navodno, bio mali, a ja ne vjerujem da sam ikad bio mali jer geliram kosu od vrtića, obožavao sam slušati bakine priče. Pripovijedala mi je o ovome i onome, pričesasvim različite: o vuku koji je preveslao sedam kozlića, o kralju Midi, koji što god dodirne pretvori u zlato, o svojoj babi Ranki i potoku koje se jednom zaledio usred ljeta isvakavim ostalim čudesima. Običima, stvarima i događajima iz kojih bi uvijek izvukao neku pouku. Manju ili veću. Zamišljao bi ih snažne i hrabre; lukave i spretne, pobjednike i pobjeđene. Svakom sam znao lik i naličje. Ono što se zbilo, a i nije. A onda je jednom baka iz rukava izvukla priču o anđelu čuvaru koji spašava ljudе iz svakojakih nezgoda. Kod tog anđela čuvara malo samzapeo. Nikako ga nisam mogao zamisliti kao nekog velikog junaka. Više je to bio neki šeprtljavi i simpatičnim ladić, zakojem mi je bilo čudno kako se s krilima uopće uspjeva provući kroz uske uličice i ispod električnih vodova. Tu bi se i najspretniji čovjek malčice osmuđio. U nosu bih osjećao miris spaljenog perja.

I dalje, razmišljao sam, ako je istina da svatko ima svog osobnog anđela čuvara, zašto onda ljudi troše novac na osiguranje? Bio sam uvjeren da je sve to o anđelima čuvarima prenapuhano. Da je to priča koju bake pričaju unucima samo da bi ih što duže držale u stanju zbumjenosti i filozofksog razmišljanja, odnosno da ih na dulje vrijeme riješe i s mirom nastave gledati svoje turske serije. Iz te priče nisam izvukao nikakvu pouku, osim da nikad u životu nisam osjećao kako imam anđela čuvara. Na primjer: često bih na nogometu zaradio oderana i krvava koljena (i hrpu golova u fazi kad sam sanjao o karijeri vratara), pod satom likovnog bih redovito zamazao majicu akrilnim bojama, vraćao se kući prljav kao prase i slično. Da ne spominjem koliko sam samo puta ostavio kutijicu s gelom za kosu pod otvorenim prozorom kupaonice, dok je vani minus deset. Jednom sam čak na putu u grad nad gradovima, Dubrovnik, ugazio u kravlju balegu u novim, skupim tenisicama. Dubrovnik i balega? To uopće ne ide zajedno! Osim u slučaju mene i mog anđela čuvara.

Kad sam krenuo u drugi razred, baka mi više nije pričala priče. Pa nisam ja više mali (iako nikad nisam ni bio mali). Školu volim. Idu mi gotovo svi predmeti, ali je još više volim zbog svojih prijatelja.

Jedino što u školi baš i nisam volio učenje je pjesmica napamet. Mene pamćenje u tom slučaju nije baš služilo. Zaboravio bih da pjesmicu uopće treba naučiti, a i kad bih se toga sjetio, ne bih uspio zapamtiti ni tri stiha za redom.

Dogodilo se da smo pod satom vjeronauka učili o anđelu čuvaru. Uglavnom sam sve priče našeg velečasnog smatrao manje ili više izmišljotinama, pa tako i ovu o anđelu čuvaru, ali se iz pristojnosti o svom mišljenju nisam izjašnjavao. Za domaću zadaću smo morali napamet naučiti molitvu anđelu čuvaru. I naravno, kao i inače, na jedno uho mi uđe, na drugo izađe. Zaboravio sam na to.

Sutradan mi umalo suze nisu krenule kad je velečasni otvorio moj broj u imeniku. Nekako sam se uspio prisjetiti bakinih priča i njezinog uvjeravanja da baš svatko, ali svatko ima svog anđela čuvara, i cijela molitva se samo izlila iz mene. Tako sam lijepo i izražajno to izmolio, da sam dobio čak dvije petice umjesto predviđene jedne. Sad sam vjerovao da me netko spasio iz gabule u koje sam upao zaboravivši zadaću.

To je bio dan kad sam upoznao svog anđela čuvara. Bio sam sretan kao malo dijete (iako ne znam kakav je to osjećaj jer ja nikad nisam bio mali). Moj anđeo je arhanđel Mihael (barem tako on i moja baka kažu), ali ga ja od milja zovem Mićo. Mićo Security. Ima afro frizuru, bradu i brčiće. Nizak je, debeo i nespretan. Ali što je najbitnije, pomaže mi. Shvatio sam da je anđeo nad anđelima, jer nikada

nije ni dopustoi da mi se dogodi stvar ili situacija iz koje bi me, poput Batmana ili Spidermana filmski spašavao.Čuvaо me je tako što nije dopustio da mi se dogodi neka veća nesreća.

Zdrav sam. Imam roditelje koji me puno vole. Imam prijatelje. Imam svoju sobu u kući u kojoj je toplo. Ne gladujem. Idem u školu. Ja sam sretan, pa makar me jutrom dočekao zaledeni gel za kosu.

Mićo Security se brine o važnijim stvarima nego što je jedna frizura.